αλεχτὰ μῆλα, γιὰ νὰ τὰ πάη τοῦ κυρίου Ταγματάρχου !... Πετσέτες, πάτα γεμάτα καὶ τελειωμὸ δὲν εἶχαν... Κλέβαν οἱ στρατιῶτες ὅλη νύχτα, πάλι γεμάτη ἡ μηλιά...

—Μωρέ, τί θαῦμα εἶν' αὐτό ;... Μωρὲ τί παραγωγὴ εἶνε αὐτὴ ἐφέτος !... Μηλιὰ εἶνε αὐτὴ ἢ ἐργοστάσιο ;...

Ἐθαύμαζε ὁ καλὸς ἐκεῖνος Φρούραρχος.

—Μανάβικο !... τοῦ ἀπαντοῦσα ἐγὼ κουτοπονήρως.

—Μπράβο, δεκανέα μου !...

Καὶ μιὰ ποὺ οἱ καιροὶ ἦσαν εὐνοϊκοὶ κ' ἀνέμων εὐφορίαι στὶς μηλιές, καὶ ὁ Θεὸς ἄρχισε τὰ θαύματα στὴν Ἑλλάδα, ἐθεώρησα περιττὸ κ' ἐγὼ νὰ κάθωμαι νὰ φυλάω καὶ τὴν ἡμέρα τὴ μηλιά... Καὶ βρῆκα τὸν στρατῶνα μου, τὶς παρέες, τοὺς «ἀνεπιδέκτους», τὴν πρὸ ἡμερῶν ζωή, φροντίζοντας μόνο νὰ κρεμάω καὶ ν' ἀναπληρώνω ὅσα μῆλα κλέβανε καὶ τὴν ἡμέρα οἱ φαντάροι.

Τουρλίδα πάλι, μῦλος τοῦ Καψάλη, φρούριο, Ἡρῶον, καμμιὰ βολτίτσα στὶς γειτονιὲς καὶ τραγουδάκι, ποὺ ἄρχιζε :

Τὰ ρόδα, τὰ τριαντάφυλλα,
τῆς ἀνοιξις καμάρι....

Μεσουρανοῦσε μὲ τό :

Πάλι μεθυσμένος εἶσαι,
πάλι τὰ ποτήρια σπᾶς,
πάλι τὸν κουτσαβάκη κάνεις,
πάλι ξύλο θὲς νὰ φᾶς !...

Καὶ τελείωνε μὲ τὸν Ἐθνικὸ Ὕμνο ἢ τὸν....τοπικό :

Τὸ Μεσολόγγι νὰ καῆ,
κι' ἡ Πάτρα νὰ βουλιάξη,
καὶ τὸν καϋμένον Ἔπαχτο,
Θεὸς νὰ τὸν φυλάξη....
Πάχει κορίτσια ὤμορφα,
καὶ ἄνδρες παλληκάρια,
καὶ σὰν ἀκοῦνε πόλεμο,
χύνονται σὰν λιοντάρια !...

—«Τρυπώνοιν μέσ' στ' ἀμπάρια !», μᾶς πρόσθεταν, πειράζοντάς μας, οἱ «ψαρόμυαλοι» !...

Καλὰ περνοῦσε ἔτσι ἡ ζωὴ κι' ἡ μηλιὰ ἦταν πάντα φορτωμένη μῆλα, ὅταν ἕνα πρωὶ ἦρθε μιὰ διαταγὴ καὶ μᾶς συνεπῆρε ὅλους.

Πάει καὶ τοῦ Μεσολογγιοῦ ὁ Φρούραρχος, πάει καὶ τῆς μηλιᾶς ὁ...Φρούραρχος, πᾶνε καὶ ἡ παρέες καὶ τὰ τραγούδια, ἡ Τουρλίδα, τὸ Ἡρῶον, πάει κι' ὁ «Βύρωνας», πάει καὶ τὸ Μεσολόγγι, πάει καὶ ἡ μηλιά, καὶ ὁ Λαιπρακάκης καὶ τὸ καφενεῖο....

Σκορποχῶρι !...

Ἐμεῖς στὴ Μακεδονία κ' ὁ Φρούραρχος, ὁ Μιχ. Κωτούλας, στὸ Αἰγαῖον Πέλαγος. Ἀπὸ μιὰ ἐφημερίδα, ποὺ ἔπεσε κάποτε στὰ χέρια μου, σὰν ἤμουνα στὴ Μπίγλιστα τῆς Κορυτσᾶς, ἴδα ὅτι αἰχμαλώτισε στὴν Ἀμπουῆντα τῆς Χίου 14 Τούρκους ἀξιωματικοὺς καὶ 400 στρατιῶτες καὶ τοὺς μετέφερε θριαμβευτικῶς στὴν Ἀθήνα!

....

Τὸν Φρούραρχο Μεσολογγίου τὸν ξαναεῖδα στὸν μεγάλο πόλεμο, ἐπὶ κεφαλῆς Βουλγαροφώνων, κατὰ τὰ 1916 — 1917, ἐκεῖ κοντὰ στὴν Ἐλασσῶνα, μιὰ μέρα ποὺ κατέβαινα διὰ....ξηρᾶς, ἀπὸ τὴν Καστοριὰ στὴν Ἀθήνα.

Θυμηθήκαμε τότε τὰ παλιά.

—Μωρὲ θυμᾶσαι, μοῦ εἶπε, τὴν εὐφορία τῆς μηλιᾶς !... Νομίζει κανεὶς ὅτι ἐκείνη τὴ χρονιὰ ὅλα τὰ καλὰ τὰ ἔρριξε ὁ Θεὸς στὴν Ἑλλάδα. Νίκες, δόξες, μῆλα, μεγαλεῖα !...

—Τὴν ξαναεῖδες ; τὸν ρώτησα.

—Τὴν ξαναεῖδα. Εἶνε δυὸ - τρία χρόνια, ἀλλὰ δὲν κάνει πειὰ τόσους καρπούς !... Ἀλλὰ τί ἤτανε, μωρὲ παιδί, κεῖνο !... Θαῦμα !... Ἀληθινὸ θαῦμα τοῦ Θεοῦ !.... Πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου εἶδα τέτοιο πρᾶμα !...

—Θαῦμα ! ψιθύρισα κι' ἐγώ.

Καὶ ἦταν πράγματι ἕνα θαῦμα. Μόνο ποὺ τὸ θαῦμα ἐκεῖνο δὲν ἦταν τοῦ Θεοῦ, ὅπως νόμιζε ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἀξιωματικός, ἀλλὰ τοῦ....δεκανέως !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

—Ὁ ὑπομονητικὸς ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὸν γενναῖο.

—Ὅλα ἔχουν τὸ γιατρικό τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θάνατο.

—Ὅποιος παραφωνάζει τὸ διάβολο, θὰ τὸν ἰδῆ στὸ τέλος μπροστά του.

—Τὰ γερατειὰ ἀρχίζουν ἀφότου μαυρίζει ἡ καρδιὰ κι' ὄχι ἀφότου ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά.

—Ὅταν μιλᾶς ἄσχημα, πρέπει ν' ἀνέχεσαι κάθε εἴδους ἀπάντησι ποὺ σοῦ δίνουν.

—Ἐνενῆντα τοῖς ἑκατὸ ἡ λέξις «ἐμπιστοσύνη» ἐξηγεῖται μὲ τὴ λέξι βλακεία.

—Ἡ μεγαλείτερη νίκη εἶνε ἐκείνη ποὺ κατορθώνεται χωρὶς νὰ χυθῆ αἷμα.

—Ὁ γάμος μοιάζει μὲ μερικὲς συκιές, ποὺ τὰ πρώϊμά τους σῦκα εἶν' ἄγουρα καὶ τὰ ὄψιμα δὲν ἀξίζουν.

—Καὶ ἡ λιγώτερο παρατηρητικὴ γυναῖκα θὰ μάθη ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε, πρὶν τὸ πληροφορηθῆτε σεῖς οἱ ἴδιοι.

—Ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει χρήματα εἶνε ἴσως φτωχός. Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει παρὰ μόνο χρήματα, εἶνε τὸ φτωχότερο πλάσμα τῆς γῆς.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΑΛΛΑΙ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΟΥΛΑ ΠΟΛΥ ΜΟΝΤΕΡΝΑ

Ἦταν μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ — ἔτσι δὲν ἀρχίζοιν ὅλα τὰ παραμύθια ; — μιὰ γυναῖκα. Μιὰ γυναικούλα πολὺ ὤμορφη καὶ τσαχπίνα. Ὁ ἄνδρας της, αὐτὸς δὰ ἦταν ἄσκημος σὰν τέρας καὶ κουτὸς σὰν ζῶο ! Τὰ αἰσθήματα συνεπῶς τῆς γυναικούλας αὐτῆς πρὸς τὸν ἄνδρα της ἦσαν χλιαρώτατα, ἐνῶ αὐτὸς ὁ καϋμένος θἄπεφτε καὶ στὴ φωτιὰ σ' ἕνα της νεῦμα. Αὐτό, θὰ μοῦ πῆτε, συμβαίνει συχνὰ σὲ πολλὰ ἀνδρόγυνα. Καλά. Ἂς τ' ἀφήσουμε λοιπὸν αὐτό...

Αὐτὴ ἡ εὐγενικὴ γυναικούλα κι' αὐτὸς ὁ πρόστυχος ἄνδρας φυτοζωοῦσαν μέσα στὴ φτώχεια. Ὁ χρυσὸς δὲν ἐπλημμύριζε στὸ χρηματοκιβώτιό τους. Μάλιστα — τί ; νὰ τὰ κρύβουμε τώρα ; — δὲν εἶχαν κἂν χρηματοκιβώτιο.

Τὸν ἄνδρα δὲν τὸν ἔννοιαζε αὐτό. Αὐτὸς μὲ μιὰ ρέγκα, μὲ μιὰ φορεσιὰ ἕτοιμα ροῦχα περνοῦσε. Μὰ ἡ γυναῖκα του ὑπόφερνε πολὺ ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ συχνὰ ἡ γειτονιὰ τὴν ἄκουγε νὰ φωνάζη ἀπελπισμένη :

—Ἄχ, Θέ μου ! Πῶς μπορεῖ ὁ κόσμος νὰ ζῆ στὴ φτώχεια !

Εἶχαν ὅλο - ὅλο εἰσόδημα 1800—2000 φράγκα τὸ μῆνα. Ὁ ἄνδρας της ἦταν ὑπάλληλος στὴν «Ἑταιρεία Γενικῆς Εἰσαγωγῆς τῆς ...Φυλλοξήρας στὴ Βόρειο Ἱσπανία».

Θὰ μοῦ πῆτε μὲ 2000 φράγκα τὸ μῆνα ζοῦνε δυὸ ἄνθρωποι ; Δὲν ζοῦνε, μὰ ἤθελα νὰ ξέρω τί θὰ κάνατε τοῦ λόγου σας, ἂν ἐπαίρνατε μόνο 2000 φράγκα τὸ μῆνα κι' εἴχατε μιὰ ὡραία καὶ κομψὴ γυναῖκα, ποὺ τῆς ἀρέσουν περισσότερο τὰ μεταξωτὰ παρὰ τὰ βαμπακερὰ ὑφάσματα, ποὺ θέλει γοῦνες, χρυσαφικά, διαμαντικὰ κλπ. κλπ.

Θὰ χρεωνόσαστε ; Μὰ κι' ὁ ἄνδρας τῆς ὡραίας γυναικούλας ἐξάντλησε κάθε πίστωσι. Κι' ὅσο πήγαινε, τὸ νοικοκυριό τους ἐφτώχαινε πιὸ πολύ.

Ἕνα βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα γεῦμα λιτώτερο ἀπὸ κάθε προηγούμενο — τρόπος τοῦ λέγειν, γιατί λιτώτερο γεῦμα ἀπὸ τὸ ξερὸ ψωμὶ δὲν γίνεται — ἡ ὤμορφη γυναικούλα ἐπῆγε κοντὰ στὸν ἄνδρα της, ποὺ εἶχε πέσει στὸ κρεββάτι, καὶ χαϊδεύοντάς του τὰ μαλλιά, τοῦ εἶπε μὲ τρυφερὴ φωνή, ποὺ εἶχε χρόνια νὰ τὴν ἀκούση ὁ φτωχός :

—Ἀνδρούλη μου, ξέρεις τί ἐδιάβασα σ' αὐτὸ τὸ κομμάτι τῆς ἐφημερίδας ποὺ εἶχε τὸ ψωμὶ μέσα ;

—Τί ;

—Τὴν ἱστορία ἑνὸς ἀνδρός, ποὺ ἐπειδὴ βρισκόταν κι' αὐτὸς σὲ φτώχεια σὰν τὴ δική μας, ἀσφάλισε τὴ ζωή του κι' ἔτσι ἡ γυναῖκα του πῆρε τὴν ἀσφάλεια κι' ἔζησε ὕστερα πλουσιοπάροχα....

—Νὰ πεθάνω, βρὲ γυναῖκα, θές ; Δὲν λυπᾶσαι, ἄτονη ; Νὰ πεθάνω, γιὰ νὰ πάρης ἐσὺ τὴν ἀσφάλεια ;

—Κουτέ, ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ πεθάνης ; Σ' ἔχω γὼ γιὰ πεθαμό ; Δὲν μ' ἄφησες νὰ τελειώσω τὴν ἱστορία μου. Ἀφοῦ, ποὺ λές, ὁ ἄνδρας ἐκεῖνος ἀσφαλίστηκε στ' ὄνομα τῆς γυναίκας του, ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ παρουσίασαν ἕνα ξένο πτῶμα γιὰ δικό του. καὶ ἡ γυναῖκα του εἰσέπραξε τὴν ἀσφάλεια....

—Ναί, μὰ ἡ ἀστυνομία ἔπιασε τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ἔστειλε μέσα...

—Τὸν ἔπιασε, γιατί στάθηκε κουτός. Μὰ ἐγὼ σκέφτηκα ἕναν τρόπο... Θὰ δολοφονήσης κανένα χριστιανὸ ποὺ θὰ σοῦ μοιάζη, θὰ βάλης στὴν τσέπη του τὰ χαρτιά σου, γιὰ νὰ τὸν πάροιν γιὰ σένα, καὶ θὰ φύγης γιὰ τὴν Ἀμερική, ὅπου θἄρθω νὰ σὲ βρῶ μόλις εἰσπράξω τὴν ἀσφάλεια. Σύμφωνοι ;

—Σύμφωνοι ! τραύλισε ὁ δυστυχὴς σύζυγος.

Κι' ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες ἕνας ἄνθρωπος βρέθηκε πραγματικῶς δολοφονημένος μέσα στὸ βαγκὸν - λὶ τοῦ τραίνου ποὺ πάει ἀπ' τὴ Δουγκέρκη στὸ Μπιαρρίτζ. Τὰ χαρτιὰ ποὺ βρέθηκαν ἐπάνω του δὲν ἄφηναν καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ταυτότητά του. Ἦταν ὁ ἄσκημος σύζυγος τῆς ὡραίας γυναικούλας.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες λοιπὸν ἡ ὤμορφη γυναικούλα, μὲ κλάματα καὶ μοιρολόγια, εἰσέπραξε τὶς 200.000 φράγκα, ποὺ ἦταν ἀσφαλισμένος στ' ὄνομά της ὁ....μακαρίτης ἄνδρας της.

Τὴν ἴδια μέρα ἐπῆγε καὶ παράγγειλε μιὰ μαύρη τοιαλέττα τρέλλα. Καὶ μετὰ δέκα μέρες, ἔρριχνε στὸ γραμματοκιβώτιο τοῦ Ταχυδρομείου — θυρὶς ἐξωτερικοῦ — τὸ ἑξῆς γράμμα :

«Ἀγαπητέ μου καὶ....μακαρίτη ἀνδρούλη. Ξέρεις πῶς πάντα μ' ἐτρόμαζαν οἱ βρυκόλακες. Ἐλπίζω λοιπὸν πὼς δὲν θὰ μοῦ γίνης μπελᾶς, τώρα ποὺ πέθανες. Ἄλλωστε, τὸ κλίμα τοῦ Παρισιοῦ, ποὺ εἶνε τόσο ὑγιεινὸ γιὰ μένα, ἐσένα...δὲν σὲ σηκώνει. Κάτσε λοιπὸν αὐτοῦ ποὺ κάθεσαι.

Ἡ ἀγαπητή σου γυναικούλα, ποὺ θὰ σὲ πενθῆ αἰωνίως».

Κι' ἔτσι ὁ δύστυχος ἄσκημος σύζυγος ἀπόμεινε στὴν ξενητειὰ χωρὶς γυναῖκα, χωρὶς πεντάρα καὶ μὲ τὸ βάρος μιᾶς δολοφονίας στὴν πλάτη !...

ΑΛΦΟΝΣ ΑΛΛΑΙ

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

Δὲν ὑπάρχει κανένας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νὰ κατέκτησε μιὰ γυναῖκα κι' ἔπειτα νὰ μὴν ἀπόρησε γιὰ ποιὸ λόγο δὲν ἄφησε νὰ τὴν κατακτήση κανένας ἄλλος.

***
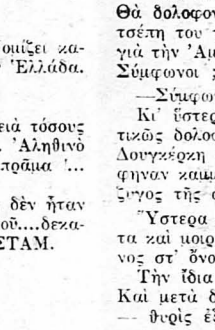
Ὅταν μιὰ γυναῖκα κοινάει τὸ κεφάλι της (ὅπως κι' ἂν τὸ κοινάει), πρέπει νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι λέει : «Ναί».